

กรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๔

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ไอ้กรรมของใครของมัน กรรมที่ของใครของมันเพราะกรรมมันสะสมมาแล้ว มันสะสมมาในหัวใจ พระพุทธเจ้าถึงบอกเรื่องกรรมนี้ “กมุทพนฺธุ กมุทปฏฺฐิสรฺโณ” กรรมนี้เป็นเผ่าพันธุ์กรรมนี้มันอยู่ในหัวใจของเรา กรรมมันสร้างสมมา เรามีการสร้างสมมาตลอดเลย

แต่กรรมนี้ชำระล้างได้ด้วยวิธีวิปัสสนาเท่านั้นนะ วิปัสสนาชำระกรรมได้หมดเลย อย่างเช่นพระครูบาอาจารย์ เขาบอกเลยนะว่า “ทุกคนเกิดมาต้องไปตามกระแสกรรมใช่ไหม? ถ้าตามกระแสกรรม พระเรานี้ก็ต้องมีคู่มีครองไป เห็นไหม มันมีมันฝันได้อย่างไร? ถ้ามันฝัน พระมันจะมีเหลืออยู่ในโลกนี้หรือ? พระมันก็ต้องไม่มีเหลือสิ ทำไมมันฝันออกมาได้ล่ะ?”

นี่ฝันกรรม ถ้าฝันกรรมรักษากรมได้ จนชำระกรรมออกจากหัวใจได้ทั้งหมด เห็นไหม กรรมชำระล้างด้วยการวิปัสสนา ด้วยการภาวนา แล้วอย่างครูบาอาจารย์ อย่างเช่นหลวงปู่ฝั้นท่านพูดให้ฟัง...

ปี ๑๕ มาอุปัชฌ์ครูบาอาจารย์ที่วัดบรมนิวาสฯ ออกมาพอเจอหน้าสีกาเท่านั้นนะ เจอทีเดียวช็อกเลยนะๆ ทำอะไรไม่เป็นเลย นี่เจอเนื้อคู่ที่ว่าตรงใจเลย แต่เป็นคนทีฉลาดอยู่ เข้าไปในโบสถ์เลยนะ ไปอยู่ในโบสถ์ไม่ไปไหนทำอะไรเลย นั่งอยู่ในโบสถ์ ตายเป็นตาย ตายเป็นตาย อยู่ถึง ๓-๔ วันนะ มันถึงชำระไอ้ความคิดอันนั้นออกไปจากใจได้

เรื่องจริง มีคู่มันก็มีจริง ทุกคนมันสร้างมันมีกระแสไป มันก็มีคู่มาทั้งหมด แต่ทำไมเราจะชำระกรรมออกไปได้อย่างไร? กรรมคือชีวิตคู่ครอง ถ้าไม่เจอกันมันก็พลัดกันไป มันก็ไปเจอชาติไหนชาติหนึ่ง มันก็พลัดกันไป แต่ก็มาเจอชาตินี้แหละ ถ้ามันเจอแล้วมันก็ต้องเป็นไปตามนั้นสิ ทำไมเราชำระล้างของเราได้? คือว่าเราพยายามเบี่ยงเบนออกไปได้ จนท่านที่อยู่ของท่านมาจนถึงอายุขัยในผ้าเหลือง

กรรมชำระล้างได้ด้วยการภาวนา เราถึงว่ากรรมที่เราสร้างมานั้นเป็นเราสร้างมา แล้วเราทำบุญกุศลไป อย่างเราถ้าไม่ถึงที่สิ้นสุด เราทำบุญกุศล วันนี้วันพระ วันพระทำบุญกุศล อุทิศส่วนกุศลนะ อุทิศส่วนกุศล วันพระนี่มันเป็นพระพุทธรูปเจ้ามาหลายๆ พระองค์แล้ว พระพุทธรูปเจ้าไม่ได้มีพระองค์เดียว

ทีนี้พระพุทธรูปเจ้ามาหลายพระองค์ พอบอกวันพระนี่บัญญัติไว้ในศาสนาหมด ๑๕ คำนี้ต้องลงอุโบสถ แล้ววันพระวันเจ้านี่ทำบุญกุศลไป ทีนี้คนเกิดคนตายในวัฏวน มันวนมามาก นี่คนตายไปก็รู้ว่าวันพระนี่เป็นวันที่รู้ว่าคนทำบุญมากจะได้บุญกุศล เขาจะรอส่วนบุญจากเรา เราอุทิศส่วนกุศลอันนี้ไป มันได้บุญมากไป ได้บุญมากนะ

คนดีฝึกุ้ม เห็นไหม คนจะทำอะไรอยู่ มันมีสิ่งทีคลใจ มีทำให้เราคิดได้ลงใจ บางทีมันลงใจนะ คิดไม่ถึง เอ๊ะ...ทำไมมันเป็นอย่างนั้น มันมีสิ่งคลใจออกมาได้ นี่บุญกุศลของเราสามารถจะช่วยเราได้ตรงนี้ ตรงที่เราทำคุณงามความดีของเรา แล้วบุญกุศลจะยกยอให้เราพ้นไปจากอุบัติเหตุก็ได้ พ้นไปนะ ถ้าอุบัติเหตุมันก็ชั่วแว็บเดียวไป นี่กรรมมันตัดรอนได้ ถ้าเรื่องของเรายังอยู่ในกระแสของกรรม มันก็เป็นอย่างนั้น

แต่ถ้าเรื่องพระปฏิบัติ เรื่องนี้มันเป็นเรื่องจริง เรื่องจริงเพราะอะไร? เพราะว่าเรื่องของเรา มันชำระอยู่แล้ว เชื่อเรื่องกรรม ทีนี้เราทำกรรมดีเพื่อเหมือนกับเกลือ ถ้าอยู่ในกระป๋องนะ อยู่ในถังที่มันมีน้ำน้อยเกลือมันก็รสเข้มข้น แต่ถ้าใส่น้ำมากๆ เข้าไป เกลือมันเจือจางเข้าไป

อันนี้ก็เหมือนกัน เราทำคุณงามความดีของเรา คุณงามความดีของเราเหมือนกับน้ำเข้าไปชำระล้างให้มากเข้าๆ ความว่ามันจะเจือจางไปๆ แต่เจือจางมันมีไหม? มันก็มีอยู่ในกระป๋องนั้น มันไม่หายไปไหนหรอก ถ้าน้ำมันลดลง มันก็เป็นไป

นี่เราทำคุณงามความดี ความดีเหมือนน้ำมากเข้า มันทำให้เราไปเรื่อยๆ มันหนีออกจากกรรมได้ไง ถึงที่สุดแล้วพระโมคคัลลานะ เห็นไหม เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เป็นอัครสาวก เบื้องซ้าย ถึงเวลาแล้ว เพราะเคยทำไว้

เคยชอบผู้หญิงไง ชอบภรรยา ภรรยาหลอกให้ฆ่าแม่ก็ฆ่าแม่ไว้ พอฆ่าแม่ไว้ ชาติหนึ่งเคยฆ่าแม่ไว้ มาเป็นพระโมคคัลลานะ เป็นอัครสาวก เป็นพระอรหันต์ด้วยนะ พอมาเกิดมาเป็นพระโมคคัลลานะอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโมคคัลลานะจะไปสวรรค์ไปอะไรมา

แล้วมาบอกว่า “เป็นอย่างนั้นๆ” แล้วมาพูด พระพุทธเจ้าพยากรณ์ พระพุทธเจ้ายอมรับ เขามีคน เชื่อถือมาก ศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาก

อันนี้ไอ้พวกลัทธิต่างๆ มันอยากจะทำลายศาสนาพุทธ มันควรทำลายที่ไหน? มันต้องควร ทำลายคนที่ เป็นมือเป็นเท้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ทำลายคนที่ทำงาน ถึงข้าง คนมาฆ่านะ พอข้างคนมาฆ่า มาไม่รู้แล้ว นี่พระอรหันต์ คิดอยู่อย่างนั้น เหาะหนี เหาะหนีอยู่ ๓ หนนะ พอ ๓ หน ถ้าเหาะหนีก็เหาะได้ แต่มาคิดถึงว่าทำไมเป็นอย่างนั้น? อ้อ... เพราะเป็นกรรม เก่า

พระอรหันต์นะกรรมนั้นไม่ชำระถึงหัวใจใดๆ ดวงนั้นได้ หัวใจดวงนั้นบริสุทธิ์ผุดผ่อง แล้วไม่มีสามารถจะเข้าไปทำได้ แต่ร่างกาย กายเนื้อมันยังจับต้องได้ เห็นไหม เศษส่วน สอุปาทิ เสสนิพพาน คือพระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ อันนี้มันกระทบได้

ถึงว่ากรรมเพราะเราสร้างขึ้นเอง ยอมรับกรรมนะ ปล่อยให้เขาตีจนตาย ตีจนร่างนี้และ เลย นี่ในพระไตรปิฎกนะ พอตีจนร่างนี้และแล้ว พอเขาไปแล้ว ใจที่หลุดพ้นออกไปแล้วไม่เป็นไร รวบรวมใจ รวบรวมร่างกายนั้นขึ้นให้เป็นร่างกายอย่างเก่า แล้วเหาะไปลาพระพุทธเจ้า

ลาพระพุทธเจ้าเสร็จ พระพุทธเจ้าบอกว่า “ให้สมควรแก่เวลาของเธอเถิด” คือว่า พระพุทธเจ้าแบบไม่ให้เป็นอดีตอนาคต ให้เป็นปัจจุบันไง สมควรกับความเป็นไปตามความเป็น จริงนั้น ก็เหาะกลับมาที่เก่า แล้วคลายฤทธิ์ออก พอลคลายฤทธิ์ออก ร่างที่ว่าสมบุรณ์นั้นก็แหลก เหมือนเก่า

คูสิ คูวาใจที่ประเสริฐๆ อย่างนั้น ไม่สามารถเข้าที่ดวงใจประเสริฐได้ แต่กรรมนั้นเข้าถึง นี้ กรรม ฟังสิ! เวลาในพระไตรปิฎกว่าไว้ไง

ภรรยาบอกเลยว่าแม่นี้ตาบอด แล้วชอบทำเรื่องกินข้าวหก ทำอะไรไว้ ทีแรกก็รักแม่อยู่ แต่ ฟังไปบ่อยเข้าๆ มันก็เชื่อเขา คิดอย่างไร คิดว่าเราจะเอาแม่ไปนะ เอาขึ้นเกวียนไป พอขึ้นเกวียนไป กลางทางก็ทำเสียงว่ามีโจรมา พอมีโจรมากที่ตัวเองก็ลงไป พอกลับมาทบท...โจรไง กลับมาทบทแม่ ของตัวเอง จะฆ่าแม่ว่าอย่างนั้นเถอะ พอฆ่าแม่ซะเพราะจะกลับไปอยู่กับภรรยา แม่พูดไป “ลูกหนี นะ” ตัวเองโดนทบทอยู่ คิดว่าคนที่ทบทนั้นเป็นโจร เพราะตัวเองตาบอด ก็บอก “ลูกหนีไป! ลูกระวัง นะ! โจรมา!” ไอ้ตัวเองทบทแม่ไป แม่พูดอย่างนี้มันสะอีก มันรู้ว่าแม่นี้รักเราจริง มันเลยทิ้งไม้นั้น ใจ

แล้วก็วิ่งกลับไป แล้วกลับมาใหม่ มาทำสร้างสถานการณ์ว่าตัวเองกลับมาช่วยไล่โจรออกไป แล้วเอาแม่กลับ แต่เวลาแม่กลับมา มันยังไม่ตาย แต่แม่มาเพราะ โคนลูกทูนั่น แม่มาตายซะ

กรรมอันนั้นมันรุนแรงมากไป ถึงว่ามันก็ตามมา เวลากรรมมันขึ้นมา มันปกปิดใจนะ มันมองไม่เห็น แต่ถ้าเรามองเห็นขึ้นมา เราอยู่ตรงนี้ เราเป็นคนหูตาสว่าง เราเชื่อเรื่องนี้ เราสร้างคุณงามความดีไป คุณงามความดีเพื่อตัวเราเองนะ เพื่อหัวใจเราเองนะ เวลามันเกิดกรรมขึ้นมา เวลาพลัดพรากขึ้นมา มันพลัดพรากอย่างนี้ “ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด”

แต่พลัดพรากเป็นที่สุด ถ้าพลัดพรากโดยธรรมชาติของมัน เราก็อำใจได้ใช่ไหม? แต่ถ้าพลัดพรากไปโดยที่ว่อบุติเหตุอย่างนี้ มันทำให้เราสะเทือนหัวใจไหม? ถ้าสิ่งนั้นไม่เกิดกับเรา มันจะเป็นสิ่งที่ดีไหม?

บุญกุศลมันสร้างมาตรงนั้น “ปาณาติปาตา เวรมณี การทำลายชีวิตสัตว์ตกลง” ชีวิตเราจะอ่อนแอ เราถึงว่าเวลาทำบุญกุศลกัน ให้สอนให้ปล่อยสัตว์ ปล่อยนกปล่อยปลาปล่อยให้ชีวิตเขา เพื่อให้ชีวิตเรามีชีวิตสมบูรณ์ขึ้นมา

วันนี้วันพระ ทำบุญได้บุญมาก ได้บุญมากกว่าวันปกติ เขาบอกว่าบุญมากกว่าปกติ เอาวิทยาศาสตร์เข้ามาคิดไม่ได้นะ ถ้าวิทยาศาสตร์เข้ามาคิด วันนี้วันพระ พระจะได้มากเลย แล้วพระจะเหลือเพื่อ

เหลือเพื่อเป็นสมบัติของเขา ถ้าเราทำวันปกติ เราก็ได้บุญกุศลตามปกติ ถ้าเราทำวันนักขัตฤกษ์ เราได้ ๒ เท่า ๓ เท่า ใจเหลือเพื่อนั้นเป็นสมบัติของคนอื่น สมบัติของเราเป็นสมบัติของเรา นะ เราทำของเราแล้วเราก็อิสต์ส่วนกุศลไปได้มากกว่า ใจบุญอันนั้นมันจะย้อนกลับมาหาเรา ย้อนกลับมาโดยที่เราไม่รู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ สิ่งที่เราทำไปแล้วมันมีเหตุ เหตุุนั้นต้องมีผลเข้ามา

ถ้าเราหูตาสว่างแล้ว ของของเรา เราทำของเรา ของของคนอื่นเป็นของของคนอื่นเขา เขาจะทำหรือไม่ทำนั้นมันเป็นบุญกุศล เป็นดวงใจดวงนั้นได้รับผล แต่ถ้าดวงใจเราทำ ดวงใจเราได้รับผลของเรา เราทำขนาดไหน เราต้องตั้งใจของเรา แล้วคนอื่นของคนอื่นๆ ชั่งมัน อย่าไปมองตรงนั้น ถ้ามองตรงนั้นแล้วมันจะย้อนกลับมา เวลามันจะตัดรอนตัวเองนะ ความคิดเราตัดรอนตัวเราเอง ความคิดเราทำให้เราไม่มีโอกาส พอเราไม่มีโอกาส เราทำไม่ได้ เราไม่มีโอกาสอันนั้น

แต่ถ้าความคิดเรามาเปิด เราหูตาสว่าง ของของคนอื่นเป็นของของคนอื่น ไม่ใช่เรื่องของเราเลย เรื่องของเราคือบุญกุศลที่เราจะตัดดวงใส่ใจของเรา ถ้าเราตัดดวงบุญกุศลใส่ใจของเรา ใจดวงนี้มันก็มีบุญกุศลพาไป แล้วมันจะทำให้ชีวิตเราไม่ถึงกับอึดอัดขัดสนจนเกินไปนัก ชีวิตนี้จะเป็นไปได้

บุญกุศลพาให้ไปเกิดนะ กรรมดี กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ กัมมะเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นการกระทำ ถ้าหัวใจไม่เคยทำ เหมือนเราไม่เคยฝากธนาคารไว้ เราจะไปเบิกธนาคารมาจากไหน? ถ้าเราฝากธนาคารไว้ เราก็ต้องไปเบิกธนาคารก็ได้ นี่เราทำของเราไว้ มันต้องเป็นเกิดขึ้นมากับเรา

เราถึงเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนอย่างนั้น สอนเรื่องเหตุและผล มันละเอียดอ่อนจนบางทีมองไม่เห็นนะ เราจะไปเข้าเจ้าเข้าทรง เห็นไหม เวลาไปหาพระหาทรงหาเจ้าไปขอเอา สะเดาะเคราะห์ต่อชะตา มันจะขอเอาง่ายๆ ไง

แต่พระพุทธเจ้าไม่สอนอย่างนั้น สอนที่การกระทำ “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เราพยายามทำดีของเรา ทำดีแล้วผลดีต้องย้อนกลับมาหาเรา แต่สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นกับเรา มันเป็นเรื่องที่มันตัดรอนอันที่ว่ามันทำเสียหายไป อันนั้นมันมีเป็นส่วน “กรรมเก่า” ฟังสิ! กรรมเก่าก็มีส่วน กรรมใหม่ก็มีส่วน แล้วถ้ากรรมเก่าเป็นอยู่อย่างนั้นแล้ว เราทำไมไม่ทำให้กรรมใหม่เข้าไปให้มันเพิ่มขึ้นมาให้เรามีความสุขขึ้นมาบ้าง?

ทุกข์เกิดมาโดยเสมอภาคหมดนะ แต่ถ้าเราพบพระพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนอย่างนั้น เหมือนกับมีทางออก บ้านไม่มีประตูหน้าต่างจะออกทางไหน? บ้านมีประตูหน้าต่างจะออกได้ นี้เหมือนกัน ประตูหน้าต่างที่จะให้เราออกไป มันก็ทำให้เราผ่อนคลาย พอผ่อนคลาย มันทำให้เรามีความสุขขึ้นมาพอสมควรตามแต่อัธภาพของเรา เอวัง